

(ב) .. מוֹעֲדֵי יְקוֹק אֵשׁ רִתְקוּ אֹרְחוֹ

אֶתְּם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֶלֶּה הֵם

מוֹעֲדֵי :

(ג) נִשְׁשֹׁת יָמִים תִּעַשֶׂה מְלֹאכָה

וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁבֶת שַׁבָּתוֹן

מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ ..

(א) וַיֹּאמֶר יְקֹזֶקְ אֶל מִנְשֵׁה וְאֶל

אַהֲרֹן בְּיָרֵץ מִצְרַיִם לֵאמֹר:

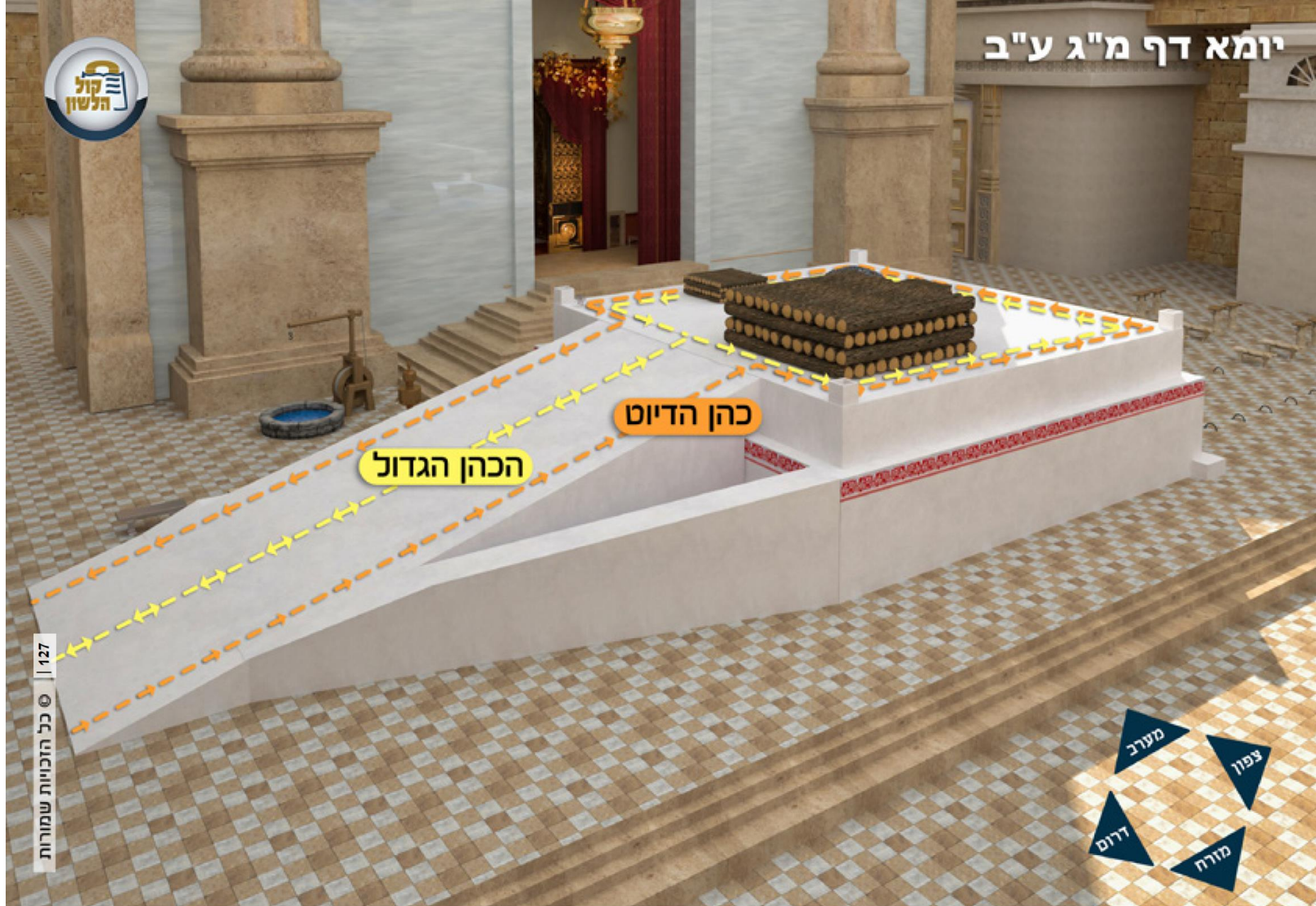
(ב) הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֹאשׁ

חֹדֶשׁ יִסָּמֵךְ

MERCAZ DAF YOMI

בכל יום כהנים עולין במזרחו של כבש ויורדין במערבו
והיום כהן גדול עולה באמצע ויורד באמצע

לֹא־הִבָּה' אֶת־יְקֹנָק אֶל־ה' יְדֹ לְשׁמֹעַ
 בְּקִלּוֹ וּלְדַבָּק הִבּוֹ כִּי הוּא חֵידָה'
 וְאֶרֶד יִמֵּי יְדֹ לְשִׁבַּת עַל־הָאָדָמָה
 אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְקֹנָק לֹא־בִתּוֹ יְדֹ
 לֹא־בָרְהֵם לִיצְחָק וּלְיַעֲקֹב לָתֵת
 לָהֶם :

מעל 60	20-60 שנים	5-20 שנים	חודש עד שנים	
15	50	20	5	זכר
10	30	10	3	נקבה

ונלחם נלחם לפניו נפיל
מדרש:

תורה אור השלם

א) וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה יי' [במדבר ל, ב] ב) זה הדבר אשר צוה יי' לבנות צלפחד לאמר לטוב פנייכם תהיינה לנשים אף למשפחת מטה אביהם תהיינה לנשים: [במדבר ל, ו]

ג) ואיש ישראל נשבע במצפה לאמר איש מקונו לא יתן בתו לבנימן לאשה: [שופטים כא, א]

הגהות וצינונים

[א] [בנדרים עח ע"א איתא רב אפי בר נתן] [גליין], ועיי' ש בגמ' דמפורש האי ד"ולא ידע ליה לפרושה" מה היה קשה לו בברייתא: [ב] צ"ל הואיל ובתיבא שבת (בית יצחק), וכי"ה בכת"י הואיל ובתיבא שבת גבי מועדות: [ג] יש להוסיף או שבתון (שבת שבתון ביוה"כ ושבתון לחודי בכל המועדות, באה"מ): [ד] ע"כ איתא בגמ' שם ומכאן ואילך מפרש הרשב"ם, ועיי' ש בתוס' ד"ה עד: [ה] ס"א בשבעה (גליין) כ"ה במהרש"ל דפו"ר: [ו] מתיבת "וירד" עד "בכ"ט באב" ליחא בדפו"ר והוסיפו המהרש"ל ועי' רש"ש: [ז] בעי' ברשב"ם נוסף ד"ה: [ח] נראה דמש"כ כדאמר [בשבת] (דף ל:): קאי אדלעיל שאין השכינה שורה לא מתוך עצלות ולא מתוך עצבות: [ט] בכת"י ועי'

וקאמר ליה רחמנא עד דליכא אהרן צהדך דכתיב^ט ויאמר ה' אל משה ואל אהרן וגו' החדש הזה לכם^ז כנס מומחין ואין ציט דין שקול ומוסיפין עליהם עוד אחד: תנן התם. במס' תענית ומשום דקאמר לקמן יום שהותרו שצטים כו' נקט לה: השאולין. שאפי' מי שיש לה היתה שואלת שלא לבייש את השואלת מחמת שאין לה כדאמר' במסכת תענית (דף לא) צת מלך שואלת מצת כהן גדול כו': יום שנתנו בו לוחות האחרונות. כדמציא

בסדר עולם^ח משה עלה בששה^ט צסין לקבל לוחות הראשונות וירד צ"ו צתמוז דהיינו צסוף ארבעים יום עלה צ"ח וצקש רחמים בצציל עון העגל שנא' ואתנפל לפני ה' את ארבעים היום ואת ארבעים הלילה אשר התנפלתי כי אמר ה' להשמיד אתכם (דברים ט) וצאותה שעה נתרצה הקצ"ה לישראל ואמר לו למשה פסל לך שני לוחות אצנים כראשונים^י וירד צכ"ח צאצ ופסל שני לוחות אצנים כדכתיב^י ויפסול שני לוחות אצנים כראשונים וישכם משה צצקר ועלה צכ"ט צאצ ועשה עוד מ' יום (ג) מל' צאצ עד י' צתשרי שנאמר^י ואנכי עמדתי צהר כימים הראשונים ארבעים וגו' צ' צתשרי הוא יום הכפורים נתרצה המקום צשמחה לישראל ואותו היום ירד משה והלוחות צידו: יום שהותרו שבטים. הכי הוה קיס להו: אבא זה בזה. שהותרו^י הסצת נחלה שפסק אותו דור של צאי הארץ שנאמר להם הסצת נחלה והשתא מיהא אם נשתירו עדיין צני אדם שהיו צאותו הדור אכתי צאיסורייהו קיימי אצל שאר צני אדם שלא היו צאותו הדור מותרין ויש מפרשים יום שהותרו שצטים שהרי צט"ו צאצ כלו מתי מדצר כדלקמן וטעות הוא צידס שהרי לא לדור המדצר נאמר אלא לצאי הארץ צערצות מואצ צסוף המ' שזה: יום שהותר שבט בנימן כל הנך אמוראי

לא פליגי אלא מר גמיר האי מרציה ומר גמיר האי מרציה: שבאין בו מתי מדבר. צמדשר איכה^י יום שצטל צו החפר דאמר ר' לוי כל ערב תשעה צאצ היה כרוז יוצא הכל יצאו לחפור חפרין וישנין צהן וצתחרית הכרוז יוצא יצדלו החיים מן הממים והיו צודקין אותן וגמלאו ט"ו אלף ופרוטרוט חסרין צכל שנה וכן עשו מ' שנה יום לשנה יום לשנה הרי מ' שנה צשנה אחרונה עשו כן צדקו עצמן וגמלאו שלמים אמרו שמה טעניו צחסצון וכן צ' צו וכן צי"א וכן צי"צ וכן צי"ג וצי"ד עד דאיתמלי סיהרא כיון דאיתמלי סיהרא אמרו ציטל הקצ"ה אותה גזירה קשה מעלינו ועשו משתה ושמחה ויו"ט: דאמר מר כו'. ולקך עשו ימי משתה ושמחה על הדיצור שחזר למשה:

אמר שמואל יום שהותרו שבטים לבא זה בזה מאי דרוש^י זה הדבר^י דבר זה לא יהא נוהג אלא ברור זה רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן יום שהותר שבט בנימן לבא בקהל דכתיב^י ואיש ישראל נשבע במצפה לאמר איש ממנו לא יתן בתו לבנימן לאשה מאי דרוש ממנו ולא מבנינו רב דימי בר יוסף אמר רב נחמן יום שכלו בו מתי מדבר דאמר מר עד שלא כלו מתי מדבר לא

איכה שהיה רצונו שמואל מציא רחיה קשיא טוצא שאם לא מתו צשנה אחרונה למה נתעצב הדיצור שנה ויותר שלא חזר ועוד ט"ו אלף ופרוטרוט היה (ד) למות כל שנה ולפי מדרש איכה היו מתין חמשה עשר אלף ופרוטרוט צכל שנה ועוד למאן דאמר צרושלמי צמועד קטן^י שכולן צני ששים מתו חידוש גדול הוא זה שצריך לומר שחמש עשרה אלפים ופרוטרוט נולדו צמצרים צכל שנה זה קודם זה ועוד שלא היתה שמחה (ה) מפני הדיצור

שחזר [אלא]^י שאז כי איתמלי סיהרא ידעו שפסקה גזרה מעליהם ועוד מה שמחה היא שקדמו למות מאשתקד והכתיב (שמות כג) את מספר ימך אמלא ועוד אם מיהרו למות מאשתקד א"כ לא מתו צני ששים אותן שהשלמו להן עשרים שנה צשעת יציאתם שלך חלה צכ' שנה לפי שהיו צני כ' צצמאוס ונראה לר"ת (ו) לפי מדרש איכה שלא מיהרו למות אלא צשנה אחרונה ציטל מהן הגזרה ונשארו מהן ט"ו אלף ופרוטרוט אותן שהיו ראויין למות צשנה אחרונה כמו שמצינו צחזקיהו דכתיב (מלכים ז כ) לו לציתך כי מת אתה והאריך לו הרצה^י והא דכתיב (במדבר כו) ולא נותר מהם איש כי אם כלב צן יפונה ויהושע צן נון היינו מאותן שראויין למות קודם שנתצטלה הגזרה דכלב ויהושע היו צני ארבעים צשלוח מרגלים כדפרישית לעיל (ד' קי: ד"ה מכאן) אי נמי צתחלה נגזר אפי' על צני כ' צצמאוס ולצסוף ריחם עליהם הקצ"ה ולא מתו אלא אותן שהיו צשעת גזרה לכל הפחות צני עשרים וחדש שחדש צשנה אחרת חשוצ שנה ולא יום אחד כדאמר' (מסכת פרה פ"א מ"ג) גצי פלגס שכל חדש שלם אינו לא שה ולא איל ונשארו צשנה אחרונה כל אותן שהיו צני כ' צצמאוס^י הכי נמי אשכחן צדילוג קך וכו כי גר יהיה זרעך מיצחק לא וכו ועצדוס וענו אותם וכו^י והשתא אחי שפיר דמשום חמשה עשר אלפים ופרוטרוט לשנה לא נתייחד הדיצור עד חמשה עשר צאצ של שנה אחרונה שהיו ראויין למות והיו עציצין צכך עד דאיתמלי סיהרא ומה שהקשה ר"ת לפירוש הקונטרס למה נשתהה הדיצור שנה ויותר י"ל נמי שאין השכינה שורה לא מתוך עצבות^י והן היו עציצין לפי שהיו צצורין למות צאותה שנה והאי דנקט נמי חמשה עשר אלפים ופרוטרוט לאו על כל שנה ושנה קאמר אלא רוצ השנים ומיהו קשה על פירוש רצונו שמואל דלמה חפרו קצרים צשנה אחרונה כיון שמהשתקד מתו כל אותן שהיו ראויין למות שכל אחד היה יודע צעצמו שלא היה מצן עשרים ועד ששים מפקודי משה ואהרן:

שצעה

חשק שלמה
על רבינו גרשום

א) חזי צ"ל ומשמה של שבת וז
נקראו כל השבחות שבת
בראשית. (ב) נראה דצ"ל עד
שלא כלו מתי מדצר לא היה
דיצור עם משה פה אל פה
וכמו דכתיב פה וכו'.

ליקוטי רש"י

מועדי ה' צריבין קידוש בית דין. כדכתיב אשר תקראו אותם קרי ציה אתם שצריבין צ"ד לקדש ראשי חדשים כדי לעשות המועדות צומנן [ר"ן נדרים עח:]. דכתיב (ויקרא כג) אשר תקראו אותם צמועדם [נדרים עח:]. שבת בראשית אינה צריבא קידוש בית דין. שאין צ"ד צריבין לקדש אחד צשצת כדי לעשות צציעי לו שבת והיינו דקתני מועדי ה' נאמרו לענין קדוש צ"ד וכדפרישנא שצת צראשית: לא נאמרה עמאן לאותו ענין של קידוש [ר"ן שם]. דחילא וקדשא מאליה [נדרים שם]. מועדי ה' צריבין צומוחין. מועדי ה' נאמרו לענין שצריך מומחין לקדש את החדש מפני המועדות אצל פרשת נדרים לא נאמרה עמאן לאותו ענין דמכתיב אשר תקראו אותם ולמשה תרי מומחין צוומיהו ואין צ"ד שקול ומוסיפין עוד אחד הרי ג' וסיון דשצב ונדרים סמיכי למועדות וכתיב צמועדות אלה למעוטא משמע דממעט להו כל חד וחד למילתיה שצת לקידוש צ"ד דליחי קצעה אנפשה ונדרים לומר דלא צעי צהו מומחין דאפילו צהדיוטות סגי. והא ראשי המטות כתיב. אלמא

לא פליגי אלא מר גמיר האי מרציה ומר גמיר האי מרציה: שב"ל
בו מתי מדבר. במדרש איכה^ו יום שצטל צו החסר דאמר ר' לוי כל
ערב תשעה צאב היה כרוז יוצא הכל יצאו לחפור חפרין וישנין צהן
ובשחרית הכרוז יוצא יבדלו החיים מן המתים והיו צדקין אומן
וגמאלו ט"ו אלף ופרוטרוט חסרין בכל שנה וכך עשו מ' שנה יום לשנה
יום לשנה הרי מ' שנה בשנה אחרונה עשו כן צדקו עצמן וגמאלו
שלמים אמרו שמא טעיט בחשבון וכן צ"צ וכן צ"ל וכן צ"צ וכן
צ"ג וצ"ד עד דאיתמלי סיהרא כיון דאיתמלי סיהרא אמרו ציטל
הקב"ה אותה גזירה קשה מעליט ועשו משתה ושמתה ויו"ט: דאמר
מר בו. ולכך עשו ימי משתה ושמתה על הדיצור שחזר למשה:

קכא:

עין משפט
גר מצוה

לח א מיי פ"ב מהל'
זרכות הל' א [טור]
ל"ח סי' קפטן:

רבינו גרשום

פה אל פה אדבר בו: יום
שפסקו מלכרות עצים
למערכה. ולפי שעה
שהיו עסוקים לכרות עצי
המערכה היו מתבטלין
בתלמוד תורה אבל אותו
יום פסקו ועשאוהו יום
טוב שמיכן ואילך היו
עוסקין בתורה: תבר

מגל. שהיה פוסק מגל
מלכרות עצים למערכה:
דמוסיף. מן הלילות על
הימים לתלמוד תורה:
מוסיף. ימים לעולם הבא
שמשם והלאה הלילות
מאריכין: קיפלו. סבבו
את העולם שראו זה את
זה: ואחיה השילוני.
שהיה משילו ראה את
עמרם. משמע דעמרם
ראה אחיה בשילה והכי
לא נותר מהם איש אלא
לא יתכן לומר כך שעמרם
לא ראה מעולם אחיה
השילוני בשילה. לפי כי
עמרם לא חיה מעולם
אלא קל"ז שנה וישאל
עמדו במצרים ר"י שבע
עשרה בימיו והשאר עמדו
בגלותם נמצא שעמרם לא
יצא ממצרים. אלא הכי
מתרין שאחיה השילוני
שהיה בשילה ראה את
עמרם במצרים ואחיה
השילוני ממשפחת לוי
הי' שפקודיו מבין
שלשים שנה ומעלה
כשנכנס לעבודה ולא מת
במדבר וראה את עמרם
במצרים: מה להלן גבי
ערכין (א) ערכך חמשים
שקלים וכי היכי דיותר

רב מתנה ז
הטוב שלא
יום שפוסקין
שהגיע חמו
אמר רב מג
יסוף מאי יכ
כולו מתוש
יעקב אחיה
קיים ואחיה
כלב בן יפו
לוי דכתיב:
שנה ומעלה
ומשאר שב
יעקב ולא
כשלישים ו
לו רבי נח
וששה אלו
רב אחא ב
מבן ששים

פה אל פה אדבר בו: יום
שפסקו מלכרות עצים
למערכה. ולפי שעה
שהיו עסוקים לכרות עצי
המערכה היו מתבטלין
בתלמוד תורה אבל אותו
יום פסקו ועשאוהו יום
טוב שמיכן ואילך היו
עוסקין בתורה: תבר

דת הש"ס
חוספות

דף פ"ב מהל'
זרכות הל' א [טור]
ל"ח סי' קפטן:
פה אל פה אדבר בו: יום
שפסקו מלכרות עצים
למערכה. ולפי שעה
שהיו עסוקים לכרות עצי
המערכה היו מתבטלין
בתלמוד תורה אבל אותו
יום פסקו ועשאוהו יום
טוב שמיכן ואילך היו
עוסקין בתורה: תבר

דת הב"ח

ז"ם ד"ה זרכות
ו' מהל' קרא
ישבעת וזרכות:
קיפלו וכו' את
ת הורה ומיה
ל"ל ומינת שס
נמחק:

אור השלם
באשר תמו כל
מלחמה למות

(ב) נָשָׂא אֶת־אֵשׁ בְּנִי קָהָת

מִתּוֹדִי בְנִי לֹוִי ..

(ג) מִבֶּן נֶשֶׁלֶּט יִם שְׁנֵה וּמַעֲלָה

וְעַד בֶּן־חֲמִשָּׁן יִם שְׁנֵה כָּל־בָּא

לִצְבָּא לַעֲשׂוֹת מִלְּאכָה בְּאֵה ל מוֹעֵד :

